

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: DET SIDSTE

Citation: Aarestrup, Emil: "DET SIDSTE", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 230. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid74838/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

DET SIDSTE.

Hun kunde ikke tale,
Qvalt var den hulde Røst;
Men mine Hænder greb hun
Og trykte til sit Bryst.

Og med ætherisk Glimren,
Vidtaabne, langsomt faldt
Paa mig de brune Øine —
Tilstod mig Alting, Alt!

„Jeg hører kun til Jorden,
Til Himlen hører du —
Døe derfor ikke, Engel,
O døe blot ikke nu!“

Men Øinene stod stille
Med deres store Blik —
Og Dødens dybe Taushed
Var alt det Svar jeg fik.

ET LØVTE.

Mel: Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

I I Danmark var det fordum Skik,
I Norges Klippekløfter,
Naar Hornet rundt om Bordet gik
At gjøre kjække Løvter.
/: Men Mændene, som gjorde dem,
Var, som bekjendt nok, Helte,
Der, hvor de kom i Verden frem,
Rev Sværdet strax fra Belte. :/

II At ikke følge denne Skik,
Som vore Fædre kunde,
Opluet af den gode Drik,
Vi have gode Grunde;
/: Thi mangan Helt er ei blandt os,
Selv ikke i at drikke,
Og til den aabenbare Trods
Sig vil ei Tiden skikke. :/

III Istedetfor da hver især
En tapper Dyst at nævne,
Der vilde være til Besvær
Og overgaae vor Evne,
/: Vi vil tilhøbe, rundt om Bord,
Et fælleds Løvte gjøre,
Hinanden give kun eet Ord,
Men et, vel værd at høre. :/